

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1781/22
28.2.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Маје Чогурић и Миленије Петричевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Олгица Батић, адвокат из Београда, Призренска 13/4, против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Горан Боснић, адвокат из Београда, Звездарских јелки 17, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 1499/21 од 30.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.2.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених ББ и ВВ, обојице из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 1499/21 од 30.11.2021. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 1499/21 од 30.11.2021. године и обавезују тужени ББ и ВВ, обојица из ..., да тужиоцу АА из ..., солидарно исплате износ од 182.379,00 динара на име трошкова парничног поступка, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 1499/21 од 30.11.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па су обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде штете, у виду измакле користи, солидарно исплате износ од 7.320 евра, са каматом која се исплаћује за потраживање у еврима у складу са Законом о затезној камати у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена, обрачунатом почев од 30.11.2021. године као дана пресуђења, па до коначне исплате, све у динарској

противвредности, по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се тужени обавезу да тужиоцу на име накнаде штете, у виду измакле користи, солидарно исплате и износ од још 680 евра, од тужбом траженог износа од 8.000 евра до досуђеног износа од 7.320 евра, са траженом каматом, као и делу за камату на досуђени износ од 7.320 евра обрачунатом на сваки тражени месечни појединачни износ закупнине почев од дана доспелости сваког појединачног месечног износа на наплату па до 29.11.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 191.879,00 динара.

Против наведене пресуде, тужени су благовремено изјавили жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, побијајући је у ставовима првом и трећем изреке. Жалбене разлоге су образложили и жалбени предлог изнели.

Тужилац је одговорио на жалбу тужених.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/13-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужених делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би ожалбена одлука морала бити укинута. Осим тога супротно схватању израженом у жалби тужених, у првостепеном поступку није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП. Изрека пресуде је разумљива, непротивречи сама себи ни разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеница, а логично и недвосмислено произилазе из изведених доказа, пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као закуподавац, са туженима као закупцима 2006. године, закључио усмени уговор о закупу пословног простора – локала, површине 65,88 м², у ..., ..., којим се тужилац, обавезао да преда туженима пословни простор на употребу, а тужени да за коришћење истог плаћају закупнину у износу од 200,00 евра месечно. Пословни простор су тужени користили у сврху обављања угоститељске делатности и закупнине су најчешће исплаћивали сину тужиоца ГГ. Почетком октобра 2012. године тужилац је отказао уговор о закупу, тако што је син тужиоца 5.10.2012. године саопштио туженом ББ да је уговор о закупу отказан, да треба да се иселе из пословног простора јер имају закупца који је спреман да плати више. Међутим, тужени су остали у државини пословног простора и након што им је саопштен отказ уговора о закупу, због чега је тужилац против тужених покренуо поступак иселења, који је окончан пресудом Другог основног суда у Београду П 14402/13 од 17.9.2015. године, којом је наложено туженима да се са свим лицима и стварима иселе из предметног пословног простора. Тужени нису напустили локал ни након правноснажности одлуке суда којом су обавезани да се иселе, због чега је тужилац покренуо поступак извршења 11.3.2016. године, у ком је донет закључак о

извршењу 29.3.2016. године и извршење је спроведено 31.3.2016. године. Тужени су своју обавезу на име плаћања закупнина извршавали закључно са новембром 2012. године, док су у периоду од децембра 2012. године закључно са мартом 2016. године без правног основа били у државини пословног простора који је у тужиоцевом власништву и за исти нису плаћали закупнину. Тужени су имали договор са тужиоцем и његовим сином да за један део наведеног периода уместо плаћања закупнине, плате дуг за струју који је направио тужиочев син ГГ. У складу са наведеним договором исплатили су део закупнине у износу од 80.000,00 динара, плаћањем дуга за струју, односно 680 евра у динарској противвредности. Тужилац је претрпео штету у виду измакле користи у висини од укупно 7.320,00 евра у виду закупнине коју је тужилац онемогућен да наплаћује у периоду од 01.12.2012. године до 31.3.2016. године, током којег су тужени без правног основа били држаоци локала чији је власник тужилац.

Битне чињенице за одлучивање о тужбеном захтеву тужиоца првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио на основу изведених доказа, које је правилно оценио у смислу одредбе члана 8. ЗПП. Жалбом тужених, у којој нису изнете нове чињенице нити предложени нови докази у смислу одредбе члана 372. став 1. ЗПП, правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно одлучио када је усвојио тужбени захтев тужиоца за накнаду штете чију висину је утврдио имајући у виду да је уговором месечна закупнина била одређена у износу од 200 евра и да су тужени исплатили део закупнине плаћањем 80.000,00 динара (680 евра у динарској противвредности) на име дуга за струју који је направио тужиочев син, правилном применом материјалног права, одредаба чл. 154. став 1, 155, 185, 189, 190. и 206. Закона о облигационим односима - ЗОО. На досуђени износ материјалне штете, првостепени суд је правилном применом материјалног права члана 277. и 324. ЗОО, тужиоцу досудио и законску затезну камату почев од дана доношења првостепене пресуде, као дана када је утврђена висина штете. За своју одлуку навео је јасне и аргументоване разлоге које као правилне прихвата и другостепени суд.

Супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд закључио да је измакла корист коју тужилац потражује добит коју је основано могао да очекује по редовном току ствари, а чије остварење је спречено радњом тужених, при чему је несумњиво утврђено да штета у виду измакле користи проузрокована радњом тужених и да постоји узрочно-последична веза између штетне радње и измакле користи. У складу са наведеним, правилан је закључак да је тужилац доказао да би корист за коју тражи накнаду била остварена, односно да би у датим околностима ту добит заиста и остварио, да га тужени нису у томе спречили. У оваквој чињеничној и правној ситуацији правилан је закључак у побијаној одлуци да постоји штета у виду измакле користи, јер тужилац није могао да врши својинска овлашћења на предметном пословном простору и остварује добитак у периоду од 1.12.2012. године до 31.3.2016. године, када је спроведено извршење и тужилац поново ступио у посед пословног простора.

Неосновано тужени жалбом побија правилност извршене оцене доказа. Одредбом члана 8. ЗПП установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према

доказној снази и која препушта суду према специфичностима конкретног случаја и резултатима истраживања, да слободно без формалних ограничења, савесно и брижљиво оцени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе, по предлогу странака извести, ради утврђивања одлучних чињеница. Првостепени суд је на основу изведених писаних доказа, саслушањем тужиоца и сведока ГГ правилно утврдио да су тужени без правног основа били у државини пословног простора чији је власник тужилац у периоду од 01.12.2012. године до 31.3.2016. године, чиме су спречили тужиоца да исти издаје у закуп и да стекне добит која се могла основано очекивати према редовном току ствари у висини од 8.000 евра (укупна сума месечних износа уговорених закупнина за период од децембра 2012. године закључно са мартом 2016. године), да су тужени у наведеном периоду део закупнине исплатили у висини од 80.000,00 динара плаћањем дуга за струју који је направио тужиочев син, односно 680 евра у динарској противвредности и да је тужилац претрпео штету у виду измакле користи у висини од укупно 7.320 евра, правилном применом правила о терету доказивања. Следом изнетог, неосновано је жалбено указивање да је чињенично стање погрешно утврђено јер је засновано на исказу сведока ГГ коме је првостепени суд поклатио веру. Суд је своје уверење о истинитости изложених навода сведока исказао кроз оцену доказа у побијаној пресуди и дао јасне и уверљиве разлоге због којих је прихватио његов исказ и правилно закључио о постојању правно релеватних чињеница. Осим тога у жалби нису истицане нове чињенице, нити предложени нови докази у смислу члана 372. став 1. ЗПП, па жалбом тужених утврђено чињенично стање није доведено у сумњу.

Неосновано се жалбом туженог указује да изрека ожалбене пресуде одступа од тужбеног захтева, с обзиром да у изреци није означен период за који су тужени обавезани да на име дугованих закупнина исплате износ од 7.320 евра. Наиме, у конкретном случају основ спора је накнада измакле користи, у виду закупнине коју је тужилац онемогућен да остварује у периоду током којег су тужени без правног основа били држаоци пословног простора чији је власник тужилац, а не дуг на име неплаћених закупнина. Према члану 342. став 3. Закона о парничном поступку изрека пресуде садржи одлуку суда о усвајању или одбијању појединих захтева који се тичу главне ствари и споредних тражења. Суд је овлашћен да преформулише постављени захтев и учини га јасним, да изостави речи којима се захтев образлаже или су сувишне, или се понављају или су стилски или граматички погрешне, не мењајући садржину захтева. Осим тога, у образложењу ожалбене пресуде је јасно наведено да се досуђена износ односи на накнаду измакле користи у периоду од 1.12.2012. године до 31.3.2016. године, из којих разлога жалбени наводи тужених да изрека пресуде одступа од тужбеног захтева не стоје.

Жалбени наводи да су тужени истакли приговор застарелости потраживања, нису основани. Супротно жалбеним наводима, тужени до закључења главне расправе нису истакли приговор застарелости потраживања, а суд по службеној дужности не пази на застарелост, нити се наведени приговор може са успехом истицати у жалби, јер се у смислу члана 372. став 2. Закона о парничном поступку материјалноправни приговори не могу истицати у жалби.

Приликом одлучивања о основаности жалбе тужених, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе истицане у жалби, али их није посебно образлагао, сагласно одредби члана 396. став 1. ЗПП, с обзиром да не могу довести до другачије, по тужене повољније, одлуке у овој парници.

Из наведених разлога Апелациони суд у Београду је одбио жалбу тужених као неосновану и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке ове пресуде, на основу члана 390. ЗПП.

Међутим, основано се жалбом тужених побија одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде. По оцени овог суда не може се сматрати да је одлучујући о наведеном делу суд правилно применио одредбе 154. у вези члана 163. ЗПП. Наиме, имајући у виду исход спора и постигнути успех тужиоца, другостепени суд је оценио да тужилац има право на накнаду трошкова поступка сразмерно успеху у спору. У том смислу, узимајући у обзир врсту спора (накнада материјалне штете), вредност предмета спора и опредељени захтев за накнаду трошкова, тужиоцу припадају трошкови за састав тужбе 16.500,00 динара, за заступање на шест одржаних рочишта по 18.000,00 динара и за трошкове на име судске таксе на првостепену пресуду 57.879,00 динара, укупно 182.379,00 динара, које трошкове чине потребни и нужни издаци за вођење ове парнице, који су одмерени применом Таксене и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

На основу изложеног, одлука о трошковима парничног поступка је преиначена применом члана 401. тачка 3. ЗПП и одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић